



FÖRFATTARSAMTAL. Ami Lönnroths samtal med Berit Ås finns som bok. **ARKIVFOTO: THOMAS BRANDT**

Tätt samtal om fred

NY BOK

FÖRBANNAD ÄR JAG GANSKA OFTA

Författare:

Ami Lönnroth

Förlag: Ordfront



Förbannad är jag har journalnäs ganska ofta.

Ami Lönnroth skrivit en bok, Förbannad är jag ganska ofta. Det är en bok som utgår från Berit Ås, men som samtidigt blir något av ett dokument över kvinnorörelsen och fredsrorelsen i Norge och Sverige.

Ami Lönnroth har själv ett engagemang i såväl fredsrorelsen som kvinnorörelsen och hon är väl insatt i historien. Teoretiker som Yvonne Hirdman, Toril Moi och Judith Butler är välkänd mark för henne.

Det gör att Ami Lönnroth inte blir en som bara ställer frågor och låter Berit Ås stå oemotsagd. Nej, i stället kommer intervjuaren med egna reflektioner och intar ofta en ifrågasättande hållning. Det ger boken dynamik, liv och trovärdighet.

Självklart ligger fokus på Berit Ås offentliga gärning:

politiken, forskningen, det ideella engagemanget. Men Ami Lönnroth för också in samtalet på personen Berit Ås.

Hon ställer frågor om barnen och hur de upplevt denna starka kvinna som mor. Här är Berit Ås öppen även med baksidorna. Den personliga biten är kort, men kärnfull och drabbande.

Ami Lönnroths bild av Berit Ås är mångfacetterad och komplex. Dessutom lyckas hon skapa en spännande och intressant skildring av en kvinna som glöder av engagemang, ilska och en stor portion humor.

Jag kan inte minnas säkert, det är så länge sedan och jag var så ung. Men någonstans har jag en känsla av att Berit Ås skytmade någonstans under vår cykelmarsch till Japan. Och gjorde hon det inte i verkligheten så gjorde hon det alldeles säkert i andan-om.

Hur som helst har jag nu mött henne: i boken Förbannad är jag ganska ofta, skriven av Ami Lönnroth.

ALICE SUNDMAN

alice.sundman@t.se



80-talet brukar förknippas med yuppie-eran. Unga kostymklädda män med portfölj och yuppianalle som gör börsklipp och lever livets glada dagar.

Själv såg jag inte mycket av det. I stället var det en helt annan sida av 80-talet som lockade. Det var då jag fick en liten inblick i fredsrorelsen. Jag fick till och med möjligheten att uppleva och delta i det fantastiska engagemanget och den orubbliga viljan att göra världen lite bättre.

Arbetet hade pågått lång tid innan och jag kom in där någonstans i svansen under mina sena tonår. Det är en tid som betytt mycket för mig, inte minst tack vare den cykelmarsch för fred som jag deltog i och som startade i Oslo och slutade i Hiroshima och Nagasaki.

Jag såg bara ett litet, litet hörn av allting. En som däremot är en centralfigur i såväl